

Arrest

nr. 162 772 van 25 februari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, B. S., heeft de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig van het dorp Bandar-e-Sarepol, dat gelegen is in het district Sheberghan van de provincie Jawzjan. U bent Tadzjiek en soennitisch moslim. U ging negen jaar naar school en was huisvrouw. Uw moeder overleed in 1991, toen u zes jaar was. U heeft geen eigen broers of zussen. Uw vader hertrouwde met een andere vrouw, waardoor u wel twee halfzussen en twee halfbroers heeft.

In de maand djedi 1381 (2002) huwde u met A. M. H. Uw man was in 1986 naar Denemarken gevlucht omdat hij zijn legerdienst niet wilde doen en bleef sindsdien steeds in Denemarken wonen. De dag

na jullie huwelijk keerde uw man terug naar Denemarken. Uzelf trok in bij uw schoonfamilie in de wijk Shahr-e-Naw van de stad Kabul, waar u sindsdien steeds bleef wonen.

U verklaart dat uw schoonfamilie problemen had met een machtige commandant, Mullah Ezat. In het verleden, nog voor uw huwelijk, werd uw schoonvader twee keer ontvoerd door deze commandant. Telkens kon hij vrijkomen door het betalen van een som losgeld.

In 2003 verhuisde uw vader met uw stiefmoeder en uw halfzussen en -broers naar Pakistan. Volgens uw verklaringen heeft u sindsdien niets meer van uw vader vernomen aangezien uw stiefmoeder enig contact tussen u en hem niet toestaat.

In 2003 en 2004 werden uw twee zonen geboren in Kabul. Hoewel u niet officieel van hem gescheiden bent, had u voor het laatst contact met uw man in 2006. Sindsdien heeft u geen nieuws meer van hem.

In 2011 nam commandant Mullah Ezat, die reeds tien jaar in het parlement zetelde, plots gronden van uw schoonfamilie in beslag. Een deel van de gronden, die gelegen zijn in het district Paghman in de provincie Kabul, heeft hij verkocht en op een ander deel heeft zijn zoon Ehsan een woonwijk gebouwd. Toen uw schoonmoeder en –broer hiervan op de hoogte werden gebracht, ging uw schoonbroer samen met enkele landbouwers naar de boomgaard van de commandant. Drie à vier maanden hierna besloten uw schoonmoeder en –broer om een eerste klacht in te dienen tegen de commandant. Doorheen de jaren dienden ze nog drie klachten in bij het politiecommissariaat van het district Paghman.

In mizan of aqrab (half september tot half november) van 2013 begonnen jullie problemen met de commandant. Hij stuurde één van zijn manschappen naar jullie huis met een dreigbrief. Wat volgde was een gesprek met uw schoonmoeder en –broer, waarin gezegd werd dat ze hun klacht dienden in te trekken aangezien de commandant besloten had te betalen voor de gronden. In september 2013 belde de commandant uw schoonfamilie op om te zeggen dat het een verkeerde beslissing was om een klacht in te dienen. Hij zei dat iedereen van familie zou vermoord worden als hij hen te pakken zou krijgen. Een week later belde de commandant opnieuw om te zeggen dat hij uw schoonfamilie niet met rust zou laten.

Uiteindelijk kwam uw schoonmoeder tot de conclusie dat de klachten niets opgeleverd hadden en dat het beter was het land te verlaten. Op 2 januari 2014 vertrok u samen met uw schoonmoeder en kinderen uit Afghanistan. U ging naar India, waar u een jaar verbleef.

In januari 2015 verliet u India samen met uw kinderen, waarna u volgens uw verklaringen aankwam in België op 1 maart 2015. U was oorspronkelijk van plan om naar de UK te reizen.

Op 3 maart 2015 kwam u in aanraking met de Belgische autoriteiten en werd er vastgesteld dat u zich schuldig had gemaakt aan valse naamdracht en valsheid in geschrifte. U kreeg hierna een bevel om het grondgebied te verlaten en kreeg een inreisverbod van drie jaar. Dezelfde dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: uw taskara met vertaling, de taskara's van uw zonen met vertaling, de geboorteaktes van uw zonen, uw huwelijksakte met vertaling, vier klachtenbrieven, internetartikels in verband met Mullah Ezat en een enveloppe.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moeten een aantal bedenkingen worden geformuleerd betreffende de door u voorgehouden leefsituatie waarin u sinds 2002 zou verkeren.

In dit verband is het van belang te verwijzen naar het originele huwelijksboekje dat u voorlegt. Het is uiterst opmerkelijk dat u beweert dat u al negen jaar geen contact meer heeft met uw man en dat sindsdien ook niemand nog iets van hem heeft vernomen (CGVS, p. 9).

Nochtans blijkt duidelijk uit de huwelijksakte dat uw man samen met u aanwezig was in de rechtbank in Kabul toen de huwelijksakte uitgegeven werd, met name op 23 december 2012 (zie huwelijksakte). Uw

man heeft overigens ook zijn eigen persoonsgegevens ondertekend. Dit roept ernstige twijfels op bij uw verklaringen over (de teloorgang van) uw huwelijk en over uw leefsituatie in deze ganse periode.

Bovendien moet wat dit betreft verder gesteld worden dat u ook over andere aspecten van dit huwelijk en uw 'gedwongen' verblijf bij uw schoonfamilie weinig aannemelijke verklaringen aflegt. Zo zegt u dat uw man wenste dat u na jullie huwelijk naar Denemarken zou komen en dat dit ook uw wens was, maar dat uw schoonmoeder zich tegen uw vertrek verzette: ze zou gewild hebben dat haar zoon terugkeerde naar Afghanistan en zou geredeneerd hebben dat hij wellicht sneller zou terugkeren indien u (en jullie eventuele kinderen) in Afghanistan zou blijven. Bijgevolg verbood ze u om naar Denemarken te vertrekken (CGVS p.4-9). Dat u en uw man, die beiden de wens hadden om na jullie huwelijk in Denemarken met elkaar verenigd te worden, enkel en alleen omwille van het verzet van uw schoonmoeder gedurende twaalf jaar in de onmogelijkheid zouden zijn geweest om uw komst naar Denemarken te verwezenlijken, is bijzonder weinig geloofwaardig.

U beweert dat u sinds 2002 bij uw schoonfamilie leefde en dat u met hen het land diende te ontvluchten na de dreigementen die u vanaf juli/augustus 2013 (CGVS p.17) ontving van de entourage van mullah Ezat.

In dit opzicht is volgende vaststelling van belang. U legt een in Afghanistan gelegaliseerde vertaling van uw taskara voor. Gevraagd waarom u in Afghanistan een vertaling van uw taskara nodig had, antwoordt u dat u deze vertaling nodig had om uw paspoort en visum voor India in orde te brengen (CGVS p.11). Het is effectief bijzonder opmerkelijk dat alle vertalingen die u voorlegt aan het Afghaanse ministerie van Foreign Affairs werden voorgelegd in de periode maart/april 2013. Dit is bijzonder opmerkelijk aangezien de bedreigingen door mullah Ezat op dat moment nog niet aan de gang waren. Het was immers pas vanaf juli/augustus 2013 dat jullie voor het eerst bedreigingen ontvingen, die jullie noopten in januari 2014 naar India te vertrekken. Het lijkt er dan ook sterk op dat u op dat moment reeds bezig was met het plannen van uw vertrek uit het land en dat de redenen voor deze verhuis aldus niet moeten gezocht worden in de bedreigingen die jullie zouden hebben ontvangen van mullah Ezat.

Bovenstaande opmerkingen roepen ernstige twijfels op bij uw verklaringen over uw leefomstandigheden de voorbije jaren, over uw huwelijk en over de reden van uw vertrek uit Afghanistan.

Verder is het van belang om in te gaan op de verklaringen die u aflegde omtrent de problemen en bedreigingen die uw schoonfamilie zou hebben ervaren door toedoen van Commandant Mullah Ezat. U stelt dat commandant Mullah Ezat onwettig dertig jerib grond ingenomen had die eigenlijk toebehoorde aan uw schoonfamilie. Een deel werd reeds verkocht terwijl een ander deel werd ingenomen door zijn zoon Ehsan (CGVS, p. 7). U verklaart dat de commandant groot en bekend is en vroeger in de partij van Ahmad Shah Massoud zat. Hij zou reeds tien jaar in het parlement zetelen (CGVS, p. 14) en zou reeds veel doden op zijn geweten hebben (CGVS, p. 15 - 16). U verklaart dat uw schoonmoeder en –broer deze man aangeklaagd hebben na de inname van de gronden (CGVS, p. 12).

Vooreerst is het bijzonder opmerkelijk dat uw schoonfamilie het aandurfde een klacht in te dienen tegen een dergelijk beruchte en wrede commandant waarover iedereen volgens uw verklaringen slecht spreekt gezien hij reeds meermaals gronden innam van anderen (CGVS, p. 15). Uw schoonfamilie mocht zich dan nog in een benarde situatie bevonden hebben doordat de commandant onterecht hun grond in beslag nam, toch is het ongeloofwaardig dat uw schoonmoeder en –broer als gewone burgers op zo'n directe wijze tegen de schenen van een machtig commandant durfden te schoppen. Tenslotte was hij ook de vermoedelijke dader van de ontvoering van uw schoonvader destijds waarna duizenden dollars losgeld dienden betaald te worden (CGVS, p. 16). Wanneer deze bedenking aan u voorgelegd wordt, zegt u dat uw schoonfamilie geen andere keuze had dan klacht in te dienen gezien hun gronden werden ingenomen (CGVS, p. 20).

U zegt dat de grond in beslag werd genomen in 2011 en dat uw schoonfamilie klacht indiende drie à vier maanden later (CGVS, p. 18). U verklaart dat de commandant vanaf juli/augustus 2013 de eerste bedreigingen uitte, in de vorm van bezoek aan jullie huis en later een telefoonoproep waarin hij zei dat het een verkeerde beslissing was om klacht in te dienen bij de rechtbank. Bovendien stelde hij dat hij iedereen van de familie van uw schoonmoeder en –broer te pakken zou krijgen en zou vermoorden (CGVS, p. 18).

Allereerst dient hierbij opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk is dat de commandant zo laattijdig bedreigingen zou uiten naar aanleiding van een klacht die reeds in 2011 tegen hem werd ingediend. Redelijkerwijs kan verwacht worden dat de commandant, als hij dan toch een machtig

persoon was die zetelde in het parlement, redelijk snel te weten zou gekomen zijn dat er tegen hem een klacht ingediend werd. Dat hij het dan naliet om kort na het tijdstip van de klachtneerlegging te starten met zijn dreigementen, maar daarentegen pas tot actie overging minstens anderhalf jaar nadat uw schoonfamilie de klacht indiende, is weinig geloofwaardig.

U verklaart dat de commandant uw schoonfamilie een eerste keer opbelde in september 2013. In dit gesprek dreigde hij ermee dat hij alle familieleden van uw schoonfamilie zou vermoorden (CGVS, p. 18). Een week later belde de commandant uw schoonfamilie een tweede keer op en hierin meldde hij dat hij uw schoonfamilie nu helemaal niet meer met rust zou laten (CGVS, p. 18). Het Commissariaat – generaal stelt zich ernstige vragen bij het feit dat uw schoonfamilie na de eerste dreigtelefoon, waarin zij duidelijk met de dood bedreigd werden, naliet om iets te doen om hun veiligheid te garanderen (CGVS, p. 19). Nochtans vermoedden zij dat de commandant destijds achter de twee ontvoeringen van uw schoonvader zat en was hij bij uw schoonfamilie bekend als een machtig man (CGVS, p. 16). Het is in deze context uiterst bizar dat uw schoonfamilie niets ondernam om zich veilig te stellen.

Na de tweede dreigtelefoon, waarin de commandant zei dat hij uw schoonfamilie niet meer met rust zou laten, stelt u dat uw schoonfamilie op dat moment toch besloten heeft om de zaak los te laten en om te vertrekken (CGVS, p. 19). De komende drie maanden liet u uw kinderen ook niet meer naar school gaan, u hield ze daarentegen thuis gezien de atypische omstandigheden waarmee u geconfronteerd werd (CGVS, p. 17). Het is vreemd om vast te stellen dat u verklaart dat uw schoonfamilie in totaal vier klachten indiende, waarvan de laatste in 2014 werd ingediend (CGVS, p. 13), terwijl u tevens aangeeft dat uw schoonfamilie na de tweede dreigtelefoon in september 2013 reeds besloot om de zaak los te laten. Deze vaststelling doet uw geloofwaardigheid omtrent uw asielrelaas nog meer wankelen gezien deze verklaringen niet met elkaar te rijmen zijn.

Bovendien stelt het CGVS zich ernstige vragen bij het feit dat u beweert dat een machtig commandant zo zwaar tilt aan enkele klachten die tegen hem ingediend werden door gewone burgers. Gezien hij in zijn positie redelijkerwijs veel connecties had en tevens het geld om makkelijk zaken gedaan te krijgen van anderen, kan verwacht worden dat hij zich niet al te veel zorgen zou maken over een klacht die ingediend werd tegen het onwettig innemen van gronden. Dat u beweerde dat hij u en uw schoonfamilie hiervoor toch met de dood bedreigde, is dan ook weinig aannemelijk.

Vervolgens dient onderstreept te worden dat u verklaart dat u de laatste dagen voor uw vertrek uit Afghanistan thuis verbleef met uw kinderen in de tiende wijk (CGVS, p. 4). Het mag verbazen dat u na de dreigementen van de commandant kennelijk besloot thuis te blijven wonen, terwijl u duidelijk stelde dat één van de manschappen van de commandant in juli of augustus 2013 al naar uw huis gekomen was en tijdens dat bezoek gesproken had met uw schoonmoeder en – broer (CGVS, p. 17). Dat u en uw schoonfamilie in geen enkel opzicht initiatief namen om u allen in veiligheid te brengen terwijl u eerder reeds bezoek had gekregen van één van de manschappen van de commandant – hetgeen duidelijk aangeeft dat het adres van u en uw schoonfamilie bij de commandant gekend was - én u reeds twee dreig telefoons gekregen had van de commandant zelf, én gezien u vermoedde dat de commandant verantwoordelijk was voor de twee ontvoeringen van uw schoonvader, is wel een bijzonder gelaten houding. Ook dit roept twijfels op bij de geloofwaardigheid en de ernst van uw asielmotieven.

Betreffende de klacht zelf, dient overigens nog onderstreept te worden dat u vermeldt dat u de klachtenbrieven die uw schoonfamilie aan de politie gaf en waarvan u heden een kopie voorlegt niet gelezen heeft (CGVS, p. 18). Het is bijzonder opmerkelijk dat de klachten van uw schoonfamilie dan wel aan de basis zouden hebben gelegen van uw vertrek uit Afghanistan, maar dat u niet in staat bent het CGVS te informeren over de inhoud van de klacht. Gezien u de klachtenbrieven bij u had, mag toch ten minste verwacht worden dat u de klacht van uw schoonfamilie kort zou kunnen samenvatten, temeer gezien u stelt dat de brieven in het Dari zijn opgesteld en u zelf bevestigt in staat te zijn Dari te kunnen lezen (CGVS, p. 18). Het feit dat u kennelijk naliet om de inhoud te lezen van de documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag, is een opmerkelijke vaststelling die eens te meer doet twijfelen aan uw geloofwaardigheid van de bedreigingen vanwege de commandant.

Dat u overigens totaal niet weet of de commandant tot op de dag van vandaag in het parlement zetelt (CGVS, p. 16), is een ander opmerkelijk gegeven.

Immers, gezien deze man uw leven en dat van uw schoonfamilie drastisch veranderde doordat u van hem diende te vluchten, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u zichzelf zou blijven informeren over deze man. Dat u het CGVS niet kan inlichten over zijn huidige functie, getuigt hier allerm minst van.

Vervolgens wenst het Commissariaat – generaal nog aan te halen dat u verklaart dat familie van uw man, N. en B., vanuit India nog tweemaal terug reisde naar de wijk Taimani in Kabul om aldaar uw visum voor India te laten verlengen (CGVS, p. 20). Deze houding strookt allerm minst met een gegronde vrees voor represailles van de machtige commandant in Kabul. Integendeel, het vormt een sterke tegenindicatie voor uw beweringen die te maken hebben met de dreigementen van de commandant.

Omwillen van bovenstaande elementen kan het CGVS dan ook geen geloof hechten aan uw beweringen rond de problemen met commandant Mullah Ezat. Toen u tijdens het gehoor dan toch nog de kans kreeg om concrete indicaties te vermelden waaruit u afleidt dat de commandant nog steeds naar u op zoek is in Afghanistan (CGVS, p. 24), slaagt u er niet in om hierop een antwoord te formuleren terwijl u na uw vertrek wel nog contact had met een zekere H. M. die in de wijk Tajmani van Kabul woont, een familielid van vaderszijde, en dit via zijn neef in Londen (CGVS, p. 3).

Bovenstaande elementen leiden tot de conclusie dat u uw asielrelaas onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen. Uw taskara en deze van uw zonen bevestigen jullie identiteit, dewelke echter door het CGVS niet onmiddellijk betwist wordt. Hetzelfde geldt voor de geboorteaktes van uw zonen. Toch wenst het CGVS te benadrukken dat er eigenaardigheden werden vastgesteld bij het bestuderen van uw taskara, wat uw algemene geloofwaardigheid verder in vraag stelt. Vooreerst is het opmerkelijk dat u slechts in staat bent een oud exemplaar van een taskara voor te leggen dat werd uitgegeven toen u vier jaar was en waarop later een foto van u als volwassen persoon werd aangebracht. Dat u in al die jaren geen nieuw A4-exemplaar van een taskara heeft bekomen, is opmerkelijk. Daarenboven staat er als geboorteplaats 'Kabul - Paghman' vermeld, terwijl u tegenover het CGVS beweerde dat u geboren bent in de provincie Jawzjan (CGVS, p.3). Ook dit roept de nodige vraagtekens op.

Wat betreft de klachtenbrieven, stelt het CGVS vast dat u enkel de kopieën neerlegt van deze documenten en dat u niet eens de inhoud ervan kent. Gevraagd naar de originele documenten, zegt u dat deze nog in Afghanistan zijn aangezien er soms documenten verloren gaan via de post (CGVS, p. 13). Toch is het opmerkelijk dat uw familie er dan blijkbaar geen graten in zag om uw origineel taskara wél per post op te sturen. Wanneer deze bedenking aan u wordt gecommuniceerd, zegt u dat u de originelen nog zal opvragen in Afghanistan (CGVS, p. 13). Het CGVS stelt echter vast dat deze documenten ons tot op de dag van vandaag – toch reeds ettelijke maanden na het gehoor – nog steeds niet bereikt hebben. Gezien u enkel in staat bent om het CGVS de kopieën voor te leggen van de documenten, kan de authenticiteitswaarde van de klachtenbrieven niet nagegaan worden en vormt dit eens te meer een factor die vragen stelt bij uw geloofwaardigheid omtrent uw problemen in Afghanistan.

In verband met de overige documenten die u voorlegt, namelijk de artikelen omtrent commandant Mullah Ezat, dient te worden opgemerkt dat deze artikelen inderdaad handelen over de commandant, maar geenszins een bewijs vormen voor de problemen die u beweert gehad te hebben met de man. Het klopt dat de problematiek van de grondconfiscaties door mullah Ezat in Paghman een bekend gegeven zijn en hierover veel informatie te vinden is in de media, zoals u ook zelf aangeeft (CGVS p.8 -15). Dat u ook zelf betrokken bent geraakt in deze problematiek maakt u echter geenszins aannemelijk.

Uw voorgelegde documenten hebben overigens enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen, bij u niet het geval is. Hieraan dient eveneens nog te worden toegevoegd dat uit de informatie waarover het Commissariaat – generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat Afgaanse documenten zeer weinig waarde hebben gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben bijgevolg slechts een zeer beperkte bewijswaarde bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de identiteit van een Afgaanse asielzoeker.

Dat u trouwens beweert dat de documenten eerst naar Londen dienden verstuurd te worden aangezien H. M. i uw adres niet had (CGVS, p. 2-3), doet de wenkbrouwen fronsen. Immers, gezien u het adres blijkbaar wel kon doorgeven aan die persoon in Londen, ziet het Commissariaat – generaal niet in waarom u uw adres niet rechtstreeks zou kunnen doorgeven hebben aan Hakim in Afghanistan, zodat de documenten rechtstreeks vanuit Afghanistan zouden kunnen gestuurd worden. De uitleg die u geeft

over het feit dat de documenten werden opgestuurd vanuit de UK acht het CGVS dan ook weinig logisch.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat uw verklaringen over uw leefsituatie, uw huwelijk en de redenen waarvoor u Afghanistan heeft verlaten ongeloofwaardig zijn. U maakt dan ook geenszins aannemelijk dat u een nood aan bescherming heeft. Evenmin maakt u aannemelijk dat het netwerk waarbinnen u sinds lange tijd leefde in Kabul niet meer beschikbaar zou zijn. Noch tijdens het interview op DVZ, noch tijdens het gehoor op het CGVS maakte u melding van andere problemen naast de problemen die u ondervond door toedoen van de commandant. Bovendien moet er op gewezen worden dat u scholing genoot, Engels spreekt en in staat was uw kinderen in Kabul naar een privéschool te sturen. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat een terugkeer naar Kabul in uw geval problematisch zou zijn.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele

situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan (u stelt dat u sinds 2002 in Kabul leefde en haalt geen aannemelijke redenen aan die een terugkeer naar deze stad in de weg zouden staan), dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viserden de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 3 EVRM, van artikel 4 Kwalificatierichtlijn, van artikel 48/3, 48/6, 48/7, 57/6/2 en 62 vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

In een tweede middel voert verzoekster een schending aan van de artikelen 48/4 van de vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal opdat er kan geantwoord worden op de volgende vragen:

- Wat zijn de specifieke risico's voor een alleenstaande vrouw in Kabul?
- Kan men uit mensenrechtenrapporten concluderen dat de levenssituatie van een alleenstaande vrouw geen risico op onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt?
- Welke zijn de risico's voor burgers en meer specifiek voor vrouwen in Kabul?

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag afgewezen op grond van de vaststelling dat haar verklaringen over haar leefsituatie, haar huwelijk en de redenen waarvoor zij Afghanistan heeft verlaten ongeloofwaardig zijn.

Hoewel er enerzijds voortgaand op de stukken van het administratief dossier, de gegevens uit het verzoekschrift alsook de verklaringen van de verzoekende partij ter terechtzitting kan worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat zij nog familie had in Sheberghan (twee ooms en twee tantes langs vaderszijde gehoorverslag, 6) zijn er anderzijds en op het eerste gezicht geen sterke aanwijzingen dat verzoekster nog directe familie zou hebben in Kabul waar zij woonachtig was na haar huwelijk met haar echtgenoot. Immers blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij opgroeide bij haar grootouders nadat haar moeder was overleden en haar vader hertrouwde en zich in Pakistan vestigde. Verzoeksters vader heeft na zijn tweede huwelijk ieder contact met verzoekster verbroken op instigatie van zijn tweede echtgenote. Verzoekster heeft enkel twee halfbroers en twee –zussen die met hun ouders in Pakistan wonen. Verzoeksters grootouders zijn overleden, haar schoonmoeder bij wie zij na haar huwelijk inwoonde, heeft haar ondertussen verstoten omdat zij niet langer de zorg van verzoekster en haar kinderen op zich wilde nemen (gehoorverslag, 20).

Verzoekster verklaarde ook geen contact meer te hebben met haar echtgenoot in Denemarken. Uit de stukken die in onderhavige zaak voorliggen kan niet worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot niet in Denemarken zou wonen. Indien zij hierover twijfels had kon verwacht worden dat de verwerende partij hiervan de nodige documenten aan de verzoekende partij zou hebben gevraagd.

Bovendien blijkt dat verzoekster, alvorens in België een asielaanvraag te hebben ingediend nadat zij werd tegengehouden wegens valse naamdracht, op weg was naar familie in het Verenigd Koninkrijk en niet naar haar echtgenoot in Denemarken waar zij in het kader van een gezinshereniging probleemloos terecht zou hebben gekund.

Het grondconflict met commandant Mulla Ezat dat aan de basis van het vertrek van verzoekster (samen met haar schoonmoeder en –broer) uit Afghanistan zou hebben gelegen wordt door de bestreden beslissing wel ernstig in twijfel getrokken. Uit het gehoorverslag kan niettemin worden afgeleid dat verzoekster eerder concrete antwoorden geeft op de gestelde vragen met betrekking tot de gronden van haar schoonfamilie die in beslag werden genomen door de commandant (gehoorverslag, 7).

De verzoekende partij wijst er in haar verzoekschrift overigens op dat het probleem van “*land grabbing*” in Afghanistan enorm is en citeert hiervoor uit verschillende rapporten.

De verzoekende partij wijst er tevens op dat uit de mensenrechtenrapporten duidelijk blijkt dat het wel degelijk gebruikelijk is dat om dienaangaande klacht neer te leggen bij de politie en dat verschillende klachten reeds beëindigd werden met rechtszaken, waardoor de verantwoordelijken gestraft werden. De Raad sluit zich dan ook bijgevolg aan bij de verzoekende partij waar deze stelt: “*Het is dan ook een blote bewering van verwerende partij, dat een klacht ‘opmerkelijk’ zou zijn.*” Dit geldt des te meer nu verzoekster tijdens haar gehoor zelf het voorbeeld aanhaalde van een andere persoon die klacht zou hebben ingediend tegen Mullah Ezat voor gelijkaardige feiten die overigens aan bod zouden gekomen zijn in een programma op de Afghaanse tv.

Nog daargelaten de vaststelling dat het administratief dossier geen enkel rapport bevat dat de problematiek van landroof behandelt terwijl dit deze de kern betreft van verzoeksters asielrelaas betreft, kan worden vastgesteld dat essentiële stukken door de verzoekende partij hierover werden neergelegd zich niet in het administratief dossier bevinden. Verzoekster zou immers blijkens de inventaris (stuk 14 van het administratief dossier) kopie van vier klachtenbrieven gericht tegen de commandant hebben neergelegd evenals enkele internetartikelen over commandant Mullah Ezat. Het ontbreken van deze stukken klemmt des te meer nu de bestreden beslissing zelf stelt dat “*Het klopt dat de problematiek van de grondconfiscaties door mullah Ezat in Paghman een bekend gegeven zijn en hierover veel informatie is te vinden in de media zoals u zelf ook aangeeft.*” terwijl hierover geen enkel stuk van terug te vinden is in het administratief dossier.

Het ontbreekt de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in het artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en de bestreden beslissing dient overeenkomstig artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 9 oktober 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER